't Meerminneke

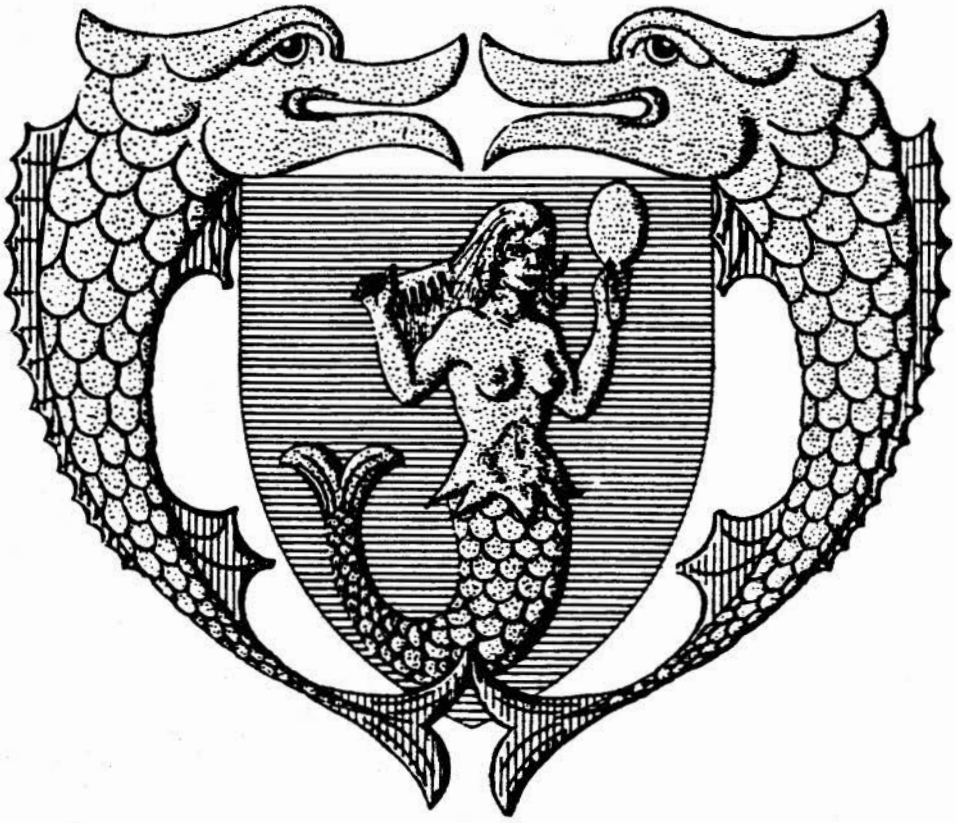

(van) Meirhaeghe's Familiekontaktblad

driemaandelijks tijdschrift
voor familiekunde 1° kwartaal
6° jaargang - 1986 - nr. 21

v.u. Herman Meirhaeghe
A. Latourstraat 31
9213 Ledeberg Gent

1 maart 1986

Beste Meerminners

Hij trilde in zijn wortels. Hij sidderde in zijn kruin. Maar hij staat er nog. Onzen boom. Op Sinterklaasmorgen 1985 werd Wortegem-Petegem namelijk uit zijn landelijke slaap opgeschrikt door een bomexplosie op de Natopijplijn. Had de CCC toch wel uitgerekend onze bakermat uitgekozen om er haar 27° aanslag te plegen! Op die manier haalde Wortegem de koppen van het nieuws. We hebben ons wel even geërgerd aan het kommentaar in het televisiejournaal, waar de man van dienst tot twee maal toe Wortegem-Petegem situeerde in de provincie... West-Vlaanderen. Niet dat we iets tegen de "Westflutten" hebben -een volksstam waartoe we zelf trouwens behoren- maar het verbaasde ons uitermate dat ze bij de BRT niet bleken te weten dat alle Meirhaeghes van Wortegem komen en dat Wortegem in Oost-Vlaanderen ligt!
En we blijven met onze stamboom in duistere sferen hangen...
Zo las ik op onze scheurkalender dat op 12 februari het naamfeest van ons Trudeke gevierd werd. "De Heilige Gertrudis van...Nijvel", stond er geschreven en gedrukt! Eerst de CCC en dan de Bende van Nijvel... de hoogste tijd dus om vreedzamer oorden op te zoeken.

In dit 21° Meerminneke behandelen we eindelijk de reeds lang aangekondigde officiële registratie van het Van Meirhaeghe-familiewapen. Dit leek ons ook het geschikte ogenblik om een passende wapenspreuk te verzinnen. Een spreuk waarin de spiegel die Trudeke zich voorhoudt, centraal staat. Waar we het in het verleden reeds uitvoerig hadden over de symboliek van de 'meermin' uit ons wapenschild, richten we dit keer onze aandacht op de spiegel : de spiegel in onze taal, in de magie en in het bijgeloof.

Het grootste gedeelte van dit nummer wordt echter gevuld met familienieuws in al zijn vormen. Toch wijzen we nog op het stukje over 'Meester Jacob Tsantele', de bekende 16de-eeuwse Kortrijkse doken, over wiens familiale afkomst weinig of niets geweten is, maar waarvan wij vermoeden dat hij wel eens een halve Van Meirhaeghe zou kunnen zijn...

Wij zijn blij dat de overgrote meerderheid van onze lezers onze oproep om hun abonnement tijdig te hernieuwen, stipt hebben nagevolgd. Dit bespaart ons weer zoveel 'herinneringen' en zoals U weet zijn de posttarieven nog maar eens gestegen. Sedert 1981 of sedert Meermin nr.1 zijn de 'postzegelkosten' maar liefst vervijfvoudigd!
Voor eventuele nieuwe lezers herhalen we nog eens dat zij zich op 't Meerminneke kunnen abonneren door (minstens) 250 frank te storten op rekeningnummer : 737-4262090-50 van Herman Meirhaeghe.

Ziezo, dat hebben we dan weer gehad. En nu ga ik... sneeuw ruimen, jawel, en dit op 1 maart 1986! We zien mekaar terug hopelijks in zonniger omstandigheden. Tot begin juni en nogmaals bedankt voor Uw blijvende interesse en steun!

uw stambewaarders

Herman Meirhaeghe
Ledeberg-Gent

Jan Meirhaeghe
Ingelmunster

kijk eerst in de spiegel

In 'Vlaamse Stam' (nr.5-1985), het maandblad van de Vlaamse Vereniging voor Familiekunde, werd ons familiewapen, dat reeds op 1 maart 1984 onder het nummer 41 door het Heraldisch College als 'oud familiewapen' officieel geregistreerd werd, uiteindelijk afgedrukt.

De beschrijving van het Van Meirhaeghe-familiewapen luidt als volgt : "In lazuur een omgewende zeemeermin van goud. Het schild getopt met een helm van zilver, getralied, gehalsband en omboord van goud, gevoerd en gehecht van keel, met wrongen en dekkleden van goud en van lazuur. Helmteken : een dolfijn van goud, gebaard gevind, gestaart van keel".

We recapituleren nog even heel kort wat we in de vorige Meerminnekes reeds schreven omtrent de herkomst en de betekenis van de wapenfiguren, kleuren en metalen.

De meermin werd als wapenfiguur ontleend aan het zegel waarmee Lodewijk Van Meerhaeghe (1460-1530) als schepen van de heerlijkheid van Walem te Wortegem zegelde. Ons wapen is dus een 'oud familiewapen', omdat het een bestaand wapen is dat door een rechtstreekse voorvader werd gedragen.

De dolfijn werd als helmteken ontleend aan het familiewapen van een 16de-eeuwse zijtak van onze stam, die volgens onze bevindingen uitgestorven is.

De kleur lazuur (blauw) en het metaal goud werden ontleend aan het gemeentewapen van Wortegem, de bakermat van alle Meirhaeghes mét of zonder 'Van' en hoe de naam ook gespeld mag worden.
Het lazuur, evenals de meermin en de dolfijn, verwijzen ook naar het element 'water' in de familienaam Meerhaeghe, waarvan de betekenis luidt : 'waterzieke grond, begroeid met laagstammig hout'.

Bij een wapen hoort ook een spreuk, zoals 'Je maintiendrai' bij het Nederlands en 'Eendracht maakt Macht' bij het Belgisch landswapen hoort. Wij hebben onze hersenen gepijnigd om een passende wapenspreuk te verzinnen. Een spreuk die niet al te verwaand of gezwollen zou klinken. Na lang wikken en wegen hebben we gekozen voor een spreuk die geïnspireerd is op wat de meermin uit ons wapen doet, namelijk zichzelf de spiegel voorhouden.
Onze wapenspreuk klinkt als volgt in het Latijn : "In speculo primum spectare". De vertaling : "Eerst in de spiegel kijken".
Deze licht-moraliserende spreuk betekent dat een mens er goed aan doet eerst zélf eens in de spiegel te kijken, vooraleer zijn vooroordelen in de buitenwereld te projecteren en/of het negatieve bij de ander te gaan zoeken.

Over de spiegel uit ons familiewapen en onze wapenspreuk én de zeer rijke symboliek die daarin weerkaatst wordt, zullen we het hierna hebben. Rondom de spiegel hebben we zoveel boeiend en interessant materiaal gevonden dat we er makkelijk een volledige jaargang mee zouden kunnen vullen. Dit kan echter de bedoeling niet zijn. We hebben er flink de schaar in gezet en dan bleef er nog teveel over om alles in één bijdrage te persen. Daarom hebben we het zaakje opgesplitst in een aantal afleveringen.
In een eerste deel bekijken we de spiegel in onze taal, in de magie en in het volks- of bijgeloof.

Afgeleid van het Latijnse woord 'speculum' is de spiegel een gepolijste, weerkaatsende oppervlakte of voorwerp om beelden te weerkaatsen. Iedere morgen van elke dag is hij de eerste hindernis die we moeten nemen. De spiegel. Hij weet dat we niet in een boogje om hem heen zullen lopen. Hij wacht geduldig en konfronteert ons onverbiddelijk met het beeld van onze schamelheid: gezwollen slaapogen, ongeschoren wangen, rimpels, haren overeind... Niet presentabel voor de buitenwereld. Hij is de dagelijkse getuige van de metamorfose die we onszelf laten ondergaan. Hoe we ons opsmukken als akteurs, net voor de grote vertoning begint. De spiegel liegt niet, zegt men, en daarmee wordt bedoeld dat hij de naakte realiteit weerkaatst. Het Duitse weekblad 'Der Spiegel' ontleent zijn naam dan ook aan deze betekenis : het weekblad of de krant als spiegel of overzicht van alles wat reilt en zeilt in maatschappij en wereld. In dit verband kunnen we ook het geschiedkundig werk van onze middeleeuwse dichter Jacob Van Maerlandt situeren, een werk dat hij de titel gaf van 'Spieghel Historiael'. In deze overdrachtelijke betekenis houdt ook Tijl Uilenspiegel zijn tijdgenoten -én ons- de spiegel voor, waarin de mens zichzelf in al zijn domheid, wreedheid, korruptie en machtswellust weerspiegeld ziet. De spiegel als beeld van de werkelijkheid.

Volgens het woordenboek is 'spiegelbeeld' het teruggekaatst beeld, doch ook... het <u>schijn</u>beeld van de realiteit. Hier botsen we dus op de dubbel-zinnige betekenis van het begrip spiegel. Werkelijkheid én schijn. Een 'spiegelgevecht' is een schijngevecht. Het fata-morgana van woestijnreizigers die een verfrissende oase menen te zien die er in werkelijkheid niet is, wordt een 'luchtspiegeling' genoemd en berust op gezichtsbedrog. Iemand iets 'voorspiegelen' is iemand onzekere, bedrieglijke voorstellen doen. Daartegenover staat dan weer het woord 'bespiegeling', wat aandachtige beschouwing of wijsgerige redenering betekent, net zoals de filosofische 'speculatie' werd afgeleid van speculum. De spiegel lijkt dus nu eens de werkelijkheid, dan weer de schijn te weerkaatsen.
Onze taal kent verder nog een aantal zegswijzen rond of met het woord spiegel. 'In de spiegel kijken'betekent in het eigen hart kijken of zichzelf beschouwen. 'Zich aan iemand spiegelen' is iemand tot voorbeeld nemen. 'Wie zich aan een ander spiegelt, spiegelt zich zacht', is een andere variant op dit thema. En dat 'de ogen de spiegels van de ziel zijn' wil zeggen dat men in de blik de innerlijke gemoedsgesteldheid van iemand kan aflezen. In de meeste van deze gezegden heeft het begrip spiegel een eerder positieve betekenis. De spiegel is daarentegen ook hét symbool van de menselijke ijdelheid, waarover een negatief moreel oordeel wordt uitgesproken. Over een opgedirkte mannelijke of vrouwelijke ijdeltuit smaalt men : hij of zij staat heel den dag voor de spiegel. Te vaak of te lang voor de spiegel staan is nergens goed voor. Zo herinner ik me de waarschuwing van mijn grootmoeder uit mijn puber-tijd, toen ik in de spiegel speurde naar de eerste donsjes op mijn bovenlip of mijn toen nog weelderige haardos in de Cliff Richard-stijl probeerde te boetseren. Ze orakelde dat 'wie te lang voor de spiegel toeft, de duivel op zijn linkerschouder ziet zitten grijnslachen...' En daarmee zitten we in het land van het volks- of bijgeloof én van de magie.

De spiegel is altijd veel meer geweest dan alleen maar een alledaags gebruiksvoorwerp. Hem worden magische krachten toegeschreven. 'Een gebroken spiegel brengt zeven jaar ongeluk', luidt het gezegde en scherven brengen dus in dit geval geen geluk. Deze spreuk vertaalt de vrees dat in het gebroken spiegelbeeld onze persoonlijkheid uiteenspat en dat we er niet zullen in slagen om de brokstukken van onszelf weer tot één geïntegreerd geheel te lijmen. Angst voor desintegratie en chaos. En achter dit gevoel schuilt wellicht nog die veel oudere en primitievere angst voor de spiegel die wij bij bepaalde natuurvolkeren aantreffen. Vóór de spiegel voltrekt zich namelijk een splitsing, een ontdubbeling van de persoonlijkheid. We bevinden ons in een soort schizofrene situatie die wij echter doorzien. De 'primitieve' mens daarentegen vreest dat zijn ziel of geest in de dubbelganger van zijn spiegelbeeld zijn intrek zal nemen en dat hij dus gedoemd zal zijn om zonder geest of ziel rond te dolen. Om diezelfde reden weigeren zij om gefotografeerd te worden. Anderzijds oefent de spiegel ook een fascinerende aantrekkingskracht uit. Denken we aan de verhalen van zogenaamde ontdekkingsreizigers die met die 'wilden' een ongelijke handel dreven, waarbij hele scheepsladingen rijkdommen werden geruild voor een handvol kralen en spiegeltjes. Fascinatie en angst, die onafscheidelijke tweelingbroers.

De spiegel is dan ook een van de voornaamste objekten waarmee tovenaars en heksen hun magie bedrijven. Zij schouwen in de toverspiegel om de geheimen van verleden en toekomst te ontsluieren. De spiegel als een soort televisiescherm waarop gebeurtenissen van gisteren en morgen geprojekteerd worden. Of via de spiegel roepen zij de geesten op waarmee zij al dan niet vleselijk konverseren en die hen de antwoorden op al hun vragen zullen geven.
Zo stelt de boze koningin uit het sprookje van Sneeuwwitje de klassieke vraag : 'spiegeltje, spiegeltje aan de wand, wie is de mooiste van het land?', waarop de alwetende toverspiegel het antwoord geeft. Niet alleen in de sprookjes, maar ook in realiteit maakte men gebruik van de magische spiegel. Volgens de overlevering zou de Griekse wijsgeer Pythagoras in het bezit geweest zijn van een toverspiegel waarmee hij boodschappen op de maan kon projekteren... Een magiër uit de zestiende eeuw zou van dezelfde techniek gebruik gemaakt hebben om de Parijzenaars mede te delen wat er in Milaan gebeurde, toen koning Frans I er oorlog voerde met Keizer Karel. Hij schreef het nieuws, dat hij op de gebruikelijke manier ontvangen had, op een convexe spiegel en richtte die vervolgens op de maan. Alle inwoners van de lichtstad zouden die nacht, op de maanschijf, de tekst van de nieuwsboodschap gelezen hebben! Blijkbaar een soort laserstraalprojektie avant-la-lettre...
De beroemdste toverspiegel is zonder twijfel de 'zwarte spiegel' waarvan de al even beroemde wiskundige, classicus, magiër én vertrouweling van koningin Elisabeth I van Engeland, John Dee (1527-1608) gebruik maakte. Dee beweerde dat deze zwarte spiegel -een stuk gepolijst antraciet- hem door een bovenmenselijk wezen was geschonken, met de verzekering dat hij in deze spiegel visioenen zou zien van andere werelden en kontakten kon leggen met andere intelligentia. John Dee experimenteerde gretig met dit geschenk en schreef al de gesprekken die hij met die buitenaardse wezens via de spiegel in de 'enochiaanse taal' voerde, neer in een geheimschrift. Nieuwsgierige lezers sturen we graag door naar het British Museum in Londen, waar die fameuze zwarte spiegel nog steeds bewaard wordt...

Overigens meen ik in mijn spiegel niet zelden een buitenaards wezen te zien, dat echter bij nader inzien mijn bloedeigen gelaatstrekken blijkt te hebben... Enfin&soit. De spiegel blijkt dus de poort te zijn naar andere dimensies, een deur naar de wereld van het occulte.

Al wordt de toverdrank door ons zo heet niet meer gedronken, toch zweeft er nog altijd een dosis onschuldig bijgeloof rond de spiegel. We vermeldden reeds de gebroken spiegel die zeven jaar ongeluk brengt. Om deze vloek te bezweren, zegt men in Engeland, moet men alle scherven bijeenzoeken en ze in een snelstromende rivier of beek gooien, zodat het ongeluk mee wegstroomt. In Amerika bezweert men dit ongeluk door een vijfdollarbiljet boven te halen en tegelijkertijd een kruisteken te slaan. In Europa denkt men dat het ongeluk brengt als men zichzelf bij kaarslicht in de spiegel ziet en dat een kind van minder dan één jaar niet in de spiegel mag kijken, anders gaat het stotteren of wordt het niet oud. In veel landen worden spiegels met doeken bedekt in de kamer waar een overledene ligt. Men gelooft namelijk dat wie zichzelf in deze spiegels ziet, ook ten dode is opgeschreven. Acteurs en actrices, die bijgelovigen bij uitstek, vrezen een slechte vertoning als een lid van de groep over hen heen in de spiegel kijkt, terwijl ze zich schminken.

Het ligt voor de hand dat de spiegel ook in de oude religies en mythen, evenals in sprookjes en legenden, een rol gespeeld heeft. Dat behandelen we in een volgende aflevering. Ondertussen heb ik een leeg gevoel in de maag gekregen en om in de sfeer te blijven ga ik me een lekker gaaf spiegeleitje bakken.

Herman Meirhaeghe.

. . . . . .

Meerhaeghes in Amerika

Mevr. Lieve Denys uit Roeselare, de zuster van Willem -Peegie- Denys stuurde ons een aantal gegevens door die haar broer E.H. Karel Denys uit Detroit-USA aldaar had bijeengezocht. Toen E.H. Denys verleden jaar naar het vaderland was overgekomen, hadden we hem namelijk gevraagd of hij ons meer kon vertellen over die Meerhaeghes uit Ingelmunster die vermoedelijk omstreeks 1920 naar de Verenigde Staten waren uitgeweken. Eenmaal terug in de States, is hij onmiddellijk aan het werk gegaan en binnen de kortste tijd verzamelde hij onderstaande gegevens.

Omstreeks 1920 emigreerde het gezin Arthur Meerhaeghe x Celina Verhaest naar de USA. Arthur werd te Ingelmunster geboren in 1875 als zoon van Henri Meerhaeghe en Virginie Mestdagh. Hij huwde circa 1900 met Celina Verhaest die te Roubaix geboren werd in 1877. Arthur Meerhaeghe overleed te Detroit op 27 februari 1957. Zijn weduwe overleed te Detroit op 7 oktober 1960. Hun toenmalig adres : 4380 Lakepointe.

Hierna volgen hun kinderen en kleinkinderen :

1. Henri Meerhaeghe.
Hij werd geboren te Izegem op 31 maart 1901 en huwde met Margaretha De Looze.
Henri overleed te Detroit op 17 april 1952.
Zijn echtgenote overleed te Detroit op 19 december 1966.
Hun toenmalig adres : 4174 Drexel.
Zij hadden zeker één dochter :

- Dolores Celina Meerhaeghe

  Zij werd te Detroit geboren op 12 mei 1933 en huwde te Detroit op 1 oktober 1955 met Eugene Sunn (?)
  In het telefoonboek 1984-85 vinden we : Dolores C. Meerhaeghe, 12854 Riad, Detroit, Michigan 48.224.
  We schreven haar verleden jaar aan, doch ontvingen tot op heden geen antwoord.

2. Edmond-Joseph Meerhaeghe.

Hij werd te Ingelmunster geboren op 19 september 1903 en overleed er op 17 augustus 1904.

3. Leontina-Juliana-Maria Meerhaeghe.

Zij werd te Ingelmunster geboren op 22 augustus 1905.
Zij huwde Jerome Lenoir en woonde in 1952 te Eastlawn-Detroit.
Hun dochter Irene-Elza Lenoir werd te Detroit geboren op 6 januari 1930. Zij huwde aldaar op 26 december 1953 met Henry Schmenk.
Verder geen gegevens.

4. Maria-Sidonia Meerhaeghe.

Zij werd te Ingelmunster geboren op 6 augustus 1907.
Zij huwt met een zekere 'Van Kerkhoven'...
Misschien week dit echtpaar uit naar Wallaceburg, Ontario in Canada.
Verder geen gegevens.

5. Odiel-Albert Meerhaeghe.

Hij werd te Ingelmunster geboren op 14 november 1908 en overleed aldaar op 30 december 1909.

6. Germana-Magdalena Meerhaeghe.

Zij werd te Ingelmunster geboren op 11 maart 1911.
Zij huwt te Detroit op 11 april 1932 met Maurice De Clercq.
Twee kinderen te Detroit geboren :

- Albert-Maurice De Clark, op 26 oktober 1933.
  Hij huwt in 1956 met Regina Harvath.

- Mary-Ann-Virginia De Clark, op 5 september 1935
  Zij huwt in 1957 met Carl Harvath.

Verder geen gegevens.

7. Adrian Meerhaeghe.

Zijn geboorteplaats en datum zijn ons onbekend.
Hij huwt te Detroit op 24 september 1927 met Augusta De Clercq, een zuster van bovenvermelde Maurice De Clercq of De Clark.

Het echtpaar Adrian Meerhaeghe-De Clark woonde in 1957 te St.-Clair Shores, Michigan.
Hun zoon :

- Adrian-Arthur Meerhaeghe jr.

  Hij werd te Detroit geboren op 15 oogst 1934.
  Hij huwde te Detroit op 27 juli 1957 met Carol Fricke.
  Verder geen gegevens.

8. Elvira Meerhaeghe.

   Zij werd te Detroit geboren op 1 april 1922 en overleed er op 8 augustus 1974. Zij bleef ongehuwd.

Kunnen de naaste familieleden van bovenstaande Meerhaeghes deze gegevens verder aanvullen? Ook recente adressen zijn zeer welkom. Hier doen we ook een oproep voor de Van Meirhaeghes. Zijn er in uw familie ook mensen uitgeweken naar de USA, naar Canada enz... Gelieve dit ons te signaleren. Wij doen dan wel het overige opsporingswerk.

. . . . . .

't stond in de krant

Van de hand van Geert Van Hecke, een ex-kollege en -klasmakker, verscheen in het Nieuwsblad van 15 januari 1986 een uitgebreide reportage over de brouwerij Rodenbach, waaruit we volgende paragrafen overnemen :

1986 wordt dus in dit land het Jaar van het Bier. Voor brouwerij Rodenbach uit Roeselare kwam dat feestjaar alvast uit de hemel gezonden. In september bestaat de brouwerij immers 150 jaar en aan de in dat kader geplande manifestaties zal dat bierjaar alleen maar meer weerklank kunnen geven.

Met de komst van algemeen-direkteur Leon Van Merhaeghe is er de voorbije tien jaar veel veranderd in de brouwerij aan de Roeselaarse Spanjestraat. Toen afzet en produktie een historisch diepte-punt dreigden te bereiken, werkte hij in 1975, op vraag van de raad van beheer, een reorganisatieplan uit. Als gevolg daarvan werd de verouderde en niet rendabele mouterij stilgelegd en werd een afvloeiingsproces voor een 40-tal personeelsleden ingezet. Met de hete zomer van 1976 schoot de produktie omhoog tot 115.000 hl. en scheen de wederopstanding als vanzelf te zullen verlopen. Maar de omzet viel in '77 en '78 met 85.000 hl. terug op een dramatisch peil. Opnieuw werd bij bedrijfsadviseur Van Merhaeghe aangeklopt om alsnog een noodgreep uit te voeren. De produktie is daarna stelselmatig beginnen groeien : naar 155.000 hl in 1980, naar het rekord van 180.000 hl. in 1984. Leon Van Merhaeghe was ondertussen in '80 adjunkt geworden van algemeen direkteur Jacques Lambert, die hij eind 1982 opvolgde. Wat was er gebeurd? "Een modernisering in alle afdelingen op basis van bedrijfseconomische prioriteiten", zegt direkteur Van Merhaeghe. In konkrete termen omgezet kwam dat neer op een rationeel personeelsplan dat de onderhoudsploeg afslankte en omschakelde naar verkoops- en distributie-

taken, een modernisering van de infrastruktuur en het machinepark met een nieuwe aftrekkerij voor flessen en vaten, nieuwe opslagruimten, stelselmatige uitbreiding van de lagerkelders, een nieuwe stokerij en elektrische uitrusting. Er kwam ook een "masterplan", een toekomstgerichte blauwdruk van verdere moderniseringsfazes. Geen sinekuur, als men weet hoe beperkt (beperkt maar niet gehandicapt, zegt Leon Van Merhaeghe) de uitbreidingskansen van het bedrijf nog zijn. Modernisering houdt noodgedwongen het tijdrovende en dus dure afbreken van verouderde installaties in. Dat gebeurde al met de stapelplaatsen uit '67 en de oude mouterij waarvan vandaag alleen nog de ast overeind blijft. Na restauratie zal die straks te pronk staan als een stuk industriële archeologie als een vertroeteld symbool van de Rodenbach-traditie.

Met de modernisering kwamen ook een aantal hooggekwalificeerde technici in de brouwerij. Het bedrijf stelt vandaag 75 arbeiders en 30 bedienden te werk en aan de bedrijfstop wordt Leon Van Merhaeghe bijgestaan door een financiële direkteur, een technische direktie, een verkoopsdirektie en een direktie kwaliteits-research, door een team van 4 ingenieurs en een stafmedewerker marketing. De afzet zit voor het grootste deel gekoncentreerd in West- en Oost-Vlaanderen en deint uit naarmate men zich verder van bakermat Roeselare verwijdert. Wat niet inhoudt dat Rodenbach in de rest van het land nauwelijks aanwezig zou zijn. Een kwart van de produktie vindt vandaag zijn weg naar de konsument via grote distributieketens die het hele land beslaan. Sedert 1985 wordt om en bij de 5.000 hl. geëxporteerd naar Nederland, Frankrijk en de Verenigde Staten.

Bij Rodenbach ziet men de eigen bruintjes niet zo graag vereenzelvigd met wat vandaag allemaal opstapt achter de vlag "streekbier". Wanneer met streekbier bedoeld wordt : een stevige biersoort die, zoals de Straffen Hendrik bijvoorbeeld, al generaties volgens een bepaald procédé wordt gebrouwen en typisch geworden is voor de streek van herkomst, dan willen wij de Rodenbach daarbij gerangschikt zien. Maar vandaag wordt de term te gemakkelijk verward met "etiket"-bier. Je weet wel : een nieuw biertje waarop een folkloristisch-ogend etiket wordt gekleefd en gewikkeld wordt in een min of meer historisch klinkend verhaaltje. Dat is niet de stijl van Rodenbach, omdat het bier vast zit aan 150 jaar familiegeschiedenis. Einde citaat.

. . . . . .

Begin januari gelezen in Het Nieuwsblad :

Wakken-Dentergem. De eerste gemeenteraadszitting van het nieuwe jaar in het Hondiuscentrum te Wakken, kreeg een heel speciale betekenis. Er was immers een schepenwissel en het aanbieden van het ontslag als gemeentesekretaris van Marcel Marysse.

Zelden kreeg een gemeenteraadszitting dergelijk (vredevol) verloop als dit keer; zelfs in de paar bijkomende punten liep alles op wieltjes. Yvan Vanmeerhaeghe nam onmiddellijk plaats bij de gewone gemeenteraadsleden. Zijn schepenzetel bleef vooralsnog onbezet. Burgemeester Beel las de ontslagbrief voor van Yvan Vanmeerhaeghe als schepen en stelde meteen voor over te gaan tot de verkiezing van een schepen die het mandaat van Yvan Vanmeerhaeghe zal beëindigen. De meerderheid stemde unaniem voor Ignace Deweer. Meteen

mocht Ignace Deweer zijn eed als schepen afleggen en plaatsnemen in de vrijgekomen schepenzetel, niet vooraleer hij de meerderheid had gedankt om het trouw blijven aan het gegeven woord. "In het biezonder dan Yvan Vanmeerhaeghe", voegde hij er duidelijk ontroerd aan toe.

. . . . . .

Tussen onze oude krantenknipsels vonden we een foto die op 10 mei 1978 in Het Nieuwsblad werd afgedrukt.
Op de foto : Emilie Van Meerhaeghe die op die datum haar 102-de verjaardag vierde! In de begeleidende kommentaar wordt gezegd dat Emilie een rasechte Harelbeekse is.
Kan iemand van onze lezers ons helpen om deze eeuwelinge thuis te wijzen?

. . . . . .

In de "Standaard der Letteren" van 24 augustus 1985 verscheen een bespreking van het boek "Na het ruischen van het riet".
In deze bloemlezing heeft de samensteller, de Hr. C. Vandenbroucke uit Kortrijk, 176 Westvlaamse dichters die minstens één dichtbundel uitgegeven hebben, samengebracht. Daarin werd ook een gedicht opgenomen van uw stambewaarder Jan Meirhaeghe uit Ingelmunster. De criticus zegt in zijn artikel dat er van het ruischen van het ranke riet van Gezelle nauwelijks nog iets is overgebleven. We citeren : "Hooguit een versregel 'om langzaam uit het oeverriet te schuiven' van Jan Meirhaeghe". Het gedicht waaruit deze regel gelicht werd, drukten wij reeds af in Meermin nr. 4.

ik neem de pen ter hand

- Hartelijk dank voor de schriftelijke nieuwjaarswensen die we ontvangen hebben van Mevr. Madeleine Van Meirhaeghe uit Reet, de familie W. Van Gemeren-Van Meirhaeghe uit Antwerpen, de familie T. Naessens-Van Meirhaeghe uit Gentbrugge, Broeder Etienne Van Meirhaeghe uit Oostakker en Pater Marcel Van Meirhaeghe uit Kinshasa-Zaire.

- Wij danken Mevr. Van Meirhaeghe Suzanna echtg. De Moor uit Lotenhulle, kleindochter van 'boer Van Meirhaeghe', die ons als antwoord op de artikels over haar grootvader in Meermin 19 en 20, een pak informatie toestuurde over haar naaste familie.
Op die manier kunnen we inderdaad ons familieboek weer een stuk vollediger maken.

- De Hr. Roland Van Meirhaeghe uit De Pinte signaleert ons bij brief van 6 december 1985 dat in het Jubileumboek "175 jaar Nieuwen-Bosch" (dit is een Gentse school) op pagina 58 een foto staat van E.H. Van Meirhaegen die er rector was van 1953 tot 1958. Over deze naamgenoot hebben we geen verdere gegevens.
Wie helpt ons deze 'Van Meirhaegen' te identificeren?

- Bij brief van 12 januari 1986 stuurde de Hr. Dirk Simoens uit Ouwegem ons, als reaksie op ons stukje over het echtpaar Alois De Craene x Maria-Theresia Van Meirhaeghe (zie Meermin 20) een foto van hun grafsteen, evenals een foto van de grafsteen van Mej. Helena Van Meirhaeghe. Allen werden bedraven op het kerkhof van Mullem. Lucien Van Meirhaeghe uit De Pinte schonk ons een fotocopie van het rouwzantje van Alois én van zijn zoon Oscar Decraene. Waarvoor onze beste dank!

Voor Dirk Simoens, student-archeologie aan de Katholieke Universiteit te Leuven, hebben we nog een paar vragen.
Zou het mogelijk zijn om eens na te pluizen of er ooit archeologisch onderzoek is verricht te Wortegem en meer bepaald op en rond het Hof van Walem, dat wellicht zijn oorsprong vond in een gallo-romeinse villa. Van horen zeggen weten we dat er op Walem, een paar jaar terug, geologisch onderzoek is gedaan door de K.U.L. Kunt u daar iets meer over te weten komen?
Alle referenties omtrent Wortegem én Walem zijn zeer welkom en graag vergoeden we eventuele onkosten voor het fotocopiëren van artikels enz.
Nog iets. In het gebied van de voormalige heerlijkheid van Walem lag en ligt nog steeds, vlakbij de Meirhaegestraat, op het grondgebied van Ooike, het toponiem "Dombos of Tombos". Is het inderdaad zo dat het toponiem 'Tom' verwijst naar of afgeleid werd van 'Tumulus'-dit is een gallo-romeinse grafheuvel- die daar ooit zou kunnen gelegen hebben?
Misschien kunnen we samen eens, tijdens de vakantie, een kijkje gaan nemen of er aldaar nog sporen te vinden zijn van dat wellicht genivelleerde heuvelgraf?
Ik stel hier al deze vragen omdat ik in de toekomst eens iets op papier zou willen zetten over de geschiedenis -ook over de vroegste geschiedenis- van Walem en Wortegem. Als amateur doe ik graag beroep op de deskundige hand die u, Dirk, kunt toesteken. Zou het niet mooi zijn als twee Van Meirhaeghes samen een poging zouden doen om het verre verleden van Walem, waar de Van Meirhaegheboom ooit wortel schoot, te ontsluieren?

- Bij brief van 28 januari 1986 vraagt Mevr. Enée Van Meerhaeghe echtg. Van Assche uit Wemmel, of wij haar aan de juiste tak van onze boom kunnen hangen. Zij werd te Zwevegem geboren in 1944 als dochter van Victor-Charles Van Meerhaeghe x Clarissa Vanden Driessche, kleindochter van Eduard Van Meerhaeghe x Irma Van Dorpe en als achterkleindochter van Vicor Van Meerhaeghe x Juliette X? Van zodra u ons de precieze plaatsen en data van geboorte, huwelijk of overlijden kunt bezorgen van uw groot- en overgrootouders, kunnen wij aan de slag. Het zal dan voor ons niet zo moeilijk zijn om uit te zoeken waar die 'Kortrijkse' Van Meerhaeghes vandaan komen.

- Van Walter en Jacqueline Van Meirhaeghe-Van Den Broeck uit Edegem viel begin februari een dikke enveloppe in de brievenbus met het trouwboekje van hun ouders Leopold-Jaak Van Meirhaeghe en Anna Maria Luypaerts die op 4 juli 1931 te Berchem-Antwerpen huwden. Verder bevatte de omslag nog naast een aantal rouwbrieven en doodzantjes van familieleden, ook nog het 'welkomkaartje' van hun geadopteerd dochtertje Juli Van Meirhaeghe, dat te Calcutta-India geboren werd op 18 augustus 1981.

De gelukkige vader Walter Van Meirhaeghe schrijft in zijn begeleidende brief : "ik weet niet hoe dit met de stamboom verenigbaar is, maar zij is een Van Meirhaeghe".
Dat is zij zeker en vast en bij dezen heten ook wij haar welkom en wensen dat Juli zich geborgen mag voelen in de schaduw van de Van Meirhaeghe-boom!

. . . . . .

Tijdens de tweede helft van 1985 heeft vader en stambewaarder Jan Meirhaeghe bijna wekelijks enkele dagen doorgebracht in de Rijksarchieven van Kortrijk en Ronse. Bedoeling was om uiteindelijk eens onzen boom tot het jaar 1800 'effen te zetten'.
Telkens keerde hij naar huis met bladzijden en bladzijden geboorten, huwelijken en overlijdens van naamgenoten. Aan mij dan de taak om al die Van Meirhaeghes te identificeren, thuis te wijzen en de gezinsfiches aan te vullen. En we staan dus 'effen' !!
Dit betekent dat we 'alle vindbare' Van Meirhaeghes die ooit geleefd hebben tussen 1200 en 1800 verzameld hebben!
Onze naamgenoten woonden tussen 1200 en 1600, op enkele uitzonderingen na, allen te Wortegem zelf.
Vanaf het jaar 1600 begint onze familie zich over de omliggende dorpen te verspreiden. Tussen 1600 en 1800 treffen we Van Meirhaeghes aan in de volgende dorpen, die hoofdzakelijk in het Oudenaardse liggen : Wortegem, Ooike, Nokere, Anzegem, Petegem-Oudenaarde, Moregem, Waregem, Kaster, Tiegem, Deerlijk, Desselgem, Kruishoutem, Wannegem-Lede, Olsene, Petegem-Deinze, Elzegem, Ename, Oudenaarde, Asper, Mullem, Zingem, Huise, Ouwegem, Eine, Bevere, Berchem, Schorisse, Zulzeke, Heurne en te Kanegem, Tielt, Ruiselede, Aalter en Wingene.
In een tweede fase zal vader Jan nu de periode 1800-1900 proberen te overbruggen. Periode die we in het verleden al gedeeltelijk bewerkt hebben, maar waarvan het grootste werk nog gedaan moet worden. We wensen hem daarbij veel moed!

. . . . . .

over Mr. Jacob Tsantele

Met de Hr. M. Tjantelé uit Edegem voeren we al jarenlang briefwisseling over de familie Tsantele wiens wortels, net als de onze, in het Oudenaardse liggen. Tijdens de 16de eeuw werden de families Tsantele en Van Meirhaeghe door twee huwelijken met mekaar verbonden.

De Tsanteles vormden indertijd te Oudenaarde een vrij notabele struik en een van de bekendste telgen van dit geslacht is zonder twijfel Meester Jacob Tsantele, die omstreeks 1530 geboren werd en te Kortrijk overleed in 1598.

In de "Handelingen van de Geschiedkundige Kring van Kortrijk" (nr.III.1923.pag.98-111) verscheen van de hand van T. Sevens een artikel over deze figuur.

De Hr. G.Janssens wijdde aan Meester Tsantele eveneens een bijdrage in het tijdschrift "De Leiegouw" (1974.pag.295-306).
Uit dit laatste artikel lichten we volgende passage waarin de levensloop van Meester Tsantele bondig wordt geschetst :

"Over pastoor Jacob Tsantele zijn niet zo heel veel gegevens voorhanden. We weten dat hij uit Oudenaarde afkomstig was en in Leuven studeerde. Op 11 mei 1556 werd hij pastoor van de zuidportie van de Sint-Martinusparochie in Kortrijk. Hij genoot er een zekere faam als predikant en hield bij de afkondiging van het Generaal-Pardon (1570) het gelegenheidssermoen. In 1574 stelde Tsantele voor de bisschop van Doornik een rapport op over de religieuze toestand in Kortrijk. In 1577 werd J. Tsantele als pastoor opgevolgd door Jan David. Tsantele werd op 23 mei 1577 plebaan-kanunnik aan de O.L.Vrouwekathedraal in Antwerpen. Hij schijnt dit ambt niet te hebben waargenomen. Wellicht werd hij te veel in beslag genomen door andere zaken. We weten immers dat hij intussen tot kapelaan van Don Juan benoemd was. In 1580 vinden we Tsantele in Kortrijk terug, ditmaal als deken van de O.L.-Vrouwekerk. Wij weten ook dat hij in 1582-83 goeverneur was van het hospitaal van O.L.-Vrouwe-over-de-Leie. Jacob Tsanteles testament dateert van 27 april 1598 en wordt gevolgd door een attest van 23 mei 1598. Uit het attest blijkt dat Tsantele op die dag nog in leven was. In de kapel van de Grauwzusters had zijn jaargetijde plaats op 30 mei.
Jacob Tsantele is echter vooral bekend omdat hij op Kerstdag 1571 aan een kollekteur van de Xde penning en aan de leden van het Kortrijkse stadsbestuur de absolutie weigerde. Op 23 februari 1572 hield hij bovendien een fel opgemerkte preek, waarin hij op het Kerstincident uitdrukkelijk terugkwam." Het artikel volgt dan verder Tsantele in zijn verzet tegen de 10de penning-belasting die de Spaanse hertog Alva hier wilde heffen.

De Hr. T.Sevens beweerde in zijn artikel dat Jacob Tsantele van Leuven afkomstig was. G. Janssens weerlegt dit in zijn bijdrage op basis van de inschrijving van Tsantele aan de Universiteit van Leuven. In het matrikel staat namelijk duidelijk : "Jacobus Tsantelt, Aldenardensis, filius **Egidius**" ofwel "Jacob Tsantelt uit Oudenaarde, zoon van Gillis". Over de familiale afkomst, over de ouders van Meester Tsantele, wordt in beide voormelde studies niets gezegd. Omtrent dit aspect willen we hieronder enkele gegevens aandragen.

Jacob was dus de zoon van éne <u>Gillis Tsantele</u> uit Oudenaarde.
Nu is het zo dat wij in onze genealogie-Van Meirhaeghe eveneens een Gillis Tsantele hebben die gehuwd was met Jonkvrouwe Cathelijne Van Meirhaeghe.
Cathelijne werd omstreeks 1500 te Oudenaarde geboren uit het eerste huwelijk van Jan Van Meirhaeghe met Corneillie sBleeckers of De Bleeckere. Haar vier grootouders waren : Franchoys Van Meirhaeghe x Clara Vanden Heede en Gillis De Bleeckere x Amelberga Scuddematte. (1) Haar vader Jan Van Meirhaeghe was in 1500 en in 1502 gezworen wethouder van de "Barony van Pamele" -Oudenaarde.

De Hr. M.Tjantelé schreef me dat de Hr. Castelain hem vertelde dat Meester Jacob en zijn vader Gillis Tsantele op de <u>Garenmarkt</u> te Oudenaarde woonden. Dat deed bij ons een lichtje branden...

Wij weten namelijk dat Jan Van Meirhaeghe in 1532 aan zijn schoonzoon Gillis Tsantele een huis verkocht dat gelegen was op de.... Garenmarkt. Dit huis was belast 'ten lijve van Gillijne Van Meirhaeghe', schoonzuster van Gillis Tsantele, die religieuze was in het klooster van Assenede. (2)

Zou dit gegeven er niet kunnen op wijzen dat Meester Jacob Tsantele inderdaad de zoon was van Gillis Tsantele en Cathelijne Van Meirhaeghe.
De sleutel is in ieder geval te vinden op het Stadsarchief van Oudenaarde en misschien kunnen de plaatselijke speurders -de Hr. Castelain, Mevr. Vander Meersch- hem opdiepen.

noten :

1. P. Van Butsele. Klappers Staten van Goed Pamele. deel 3-1980. pag.363, 393, 489, 523 en deel 4 -1982. pag.93.
2. Acten en Contracten. deel 22, pag 119.

en Adam gewon Seth

- Iris Van De Walle, geboren te Gent op 24 juli 1985.
  dochter van Irenee Van De Walle en Dorine Lambert uit Vosselare.
  kleindochter van Marcel Lambert en Josephine Meirhaeghe.
- Jordy De Clercq, geboren te Kortrijk op 1 november 1985.
  dochter van Ignace De Clercq en Rita Vanmeerhaeghe uit Izegem.

wij denken aan

- De Heer Gabriel Janssens, echtgenoot van Mevrouw Gabrielle Van Meirhaeghe.
  Geboren te Gent op 20 september 1925 en te Gent overleden op 13 januari 1986.
- De Heer Leon Vanmeirhaeghe, weduwnaar van Mevrouw Anna Asterie Ghysels.
  Geboren te Huise op 14 mei 1894 en te Huise overleden op 2 september 1985.

  Roland Vanmeirhaeghe schreef over zijn grootvader Leon onderstaande levensschets die we van het rouwzantje overnemen :

"De strijd om te leven hebt ge al vlug geleerd. De harde tijd waarin ge geboren werd. De ziekte van uw eerste maanden die uw ogen brak. En als kind nog, het zware werk, zodat het groeien pijn deed. Als jonge man, ver van huis, de eindeloze dag en nacht van de steenovens. Bovenop zo'n oven sliep je toen de grote oorlog je wakker riep. De hel van Verdun, als gevangene, wormen en slakken gegeten, het overleven van de sterkste. "Neinunddreizig (39)" kilo woog je nog. Na de oorlog het zoeken naar werk, tot ver in Frankrijk, tot in Parijs. De zware seizoenarbeid, de duizenden suikerbieten. Een vrouw, een zoon en terug oorlog. De vrede daarna tot het verlies van het enige kind. Alleen achtergebleven met een gebroken vrouw...

En toch... Telkens weer. De mond die een lach werd. Een druppel drinken met vrienden. Kweeperen en krieken. Handen die manden werden. Lontje Mandie op zijn groene fiets vol manden door Ouwegem, Huise, Lozer. De wil om te leven nooit gebroken.
Hier staan we nu, kleinkinderen en achterkleinkinderen, dank zij U. Hier ook voor U, vrienden en kennissen, denkend aan u.
Ge hebt ons de eerste wet getoond : leven.

korter en korter worden de dagen
tevergeefs nog wentelen de seizoenen
in een tijd
die de onze niet meer is

zwanger van de dood
walsen we in een vreemde wervel
trager en trager
en als we stilstaan
zal alles rondom ons verder draaien

zo kort slechts
dat draaien om elkander
op die veel te gladde vloer

zo kort slechts
het flitsen van de zon
in de zwaaiende zeis.

Het flitsen van de zon in de zwaaiende zeis. Een ontroerend stukje proza, een parel poëzie. We hopen dat uit de pen van Roland Vanmeirhaeghe nog meer moois mag vloeien dat in ons Meerminneke kan afgedrukt worden. Ze zijn zeldzaam, zij die de pen vaardig voeren. Zeldzaam en zeer welkom!

. . . . . .

Op 4 januari 1986 verzamelden meer dan honderd nakomelingen van August Meirhaeghe en Estella-Maria Vander Meersch te Kanegem om er, onder het nuttigen van koffie en gebak, een vleesfonduschotel en geestrijke dranken, mekaar een zalig en gelukkig nieuwjaar te wensen. De organisatie en de bediening waren perfect en de allerkleinsten werden door nonkel Albert verwend met een hele reeks video-tekenfilms. Hoe talrijk zouden ze zijn, de families die er ieder jaar weer in slagen om vier generaties samen te brengen, ook wanneer het bindteken van de stamouders reeds lang ontbonden is? Ik mag wel zeggen dat al die nonkels en tantes, neven en nichten, de ruggegraat vormen van onze familievereniging. Volgend jaar opnieuw!

. . . . . .

ter overweging :

- Velen zijn trots op hun voorouders, doch vergeten daarbij dat het nageslacht ook graag trots op zijn voorouders zou willen zijn.
- Definitie van het woord 'nageslacht' :
  Dit is het geslacht dat na dit geslacht geslacht wordt.
- Wie helpt mijn echtgenote aan een oude, levensgrote houten etalagepop-met-scharnierende gewrichten? Kostprijs af te spreken. Tel. 091.31.38.49.